

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Obrana životního prostředí, se sídlem Pražského 28, Praha 5, zastoupené JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2007, č. j. MHMP-326608/07/OOP/V-618/R-134/Tr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2009, č. j. 9 Ca 417/2007 - 49,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 7 (dále jen „úřad městské části“) rozhodnutím ze dne 20. 11. 2006 rozhodl o žádosti o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les tak, že podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, povolil kácení dřevin a keřových porostů rostoucích na pozemcích určených v rozhodnutí a ve vlastnictví zde uvedených subjektů, a to z důvodu realizace stavby „Městský okruh Myslbekova – Pelc - Tyrolka, stavba 0079 Špejchar - Pelc - Tyrolka“. Uvedené rozhodnutí bylo žalovaným k odvolání žalobce zrušeno pro procesní vady a vráceno k dalšímu řízení. Novým rozhodnutím ze dne 14. 6. 2007 úřad městské části opětovně povolil kácení dřevin a keřových porostů na předmětných pozemcích. Odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozhodnutí již bylo žalovaným zamítnuto, a to v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2007.

[2] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl městský soud v záhlaví označeným rozsudkem ze dne 9. 9. 2009. V odůvodnění se mimo jiné zabýval namítanou podjatostí pracovníků správních orgánů obou stupňů spočívající dle žalobce v tom, že hlavní město bylo žadatelem a jeho úředníci, resp. závislí úředníci úřadu městské části o této žádosti rozhodovali. Ve vztahu k námitce podjatosti pracovníků správního orgánu prvního stupně uvedl, že tato byla žalobcem poprvé vznesena až v odvolání proti rozhodnutí úřadu městské části ze dne 20. 11. 2006, a tak k ní nelze přihlížet, s ohledem na ustanovení § 14 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Ve vztahu k namítané podjatosti pracovníků žalovaného městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle níž by v takových případech musela ke vzniku pochybností o podjatosti přistoupit k poměru mezi úředníkem a správním úřadem ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. V posuzované věci sice bylo Hlavní město Praha účastníkem řízení, neboť spolu s dalšími subjekty požádalo o povolení k pokácení dřevin. Zaměstnance žalovaného však vázaly povinnosti vyplývající ze zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků a o změně některých zákonů (povinnost jednat a rozhodovat nestranně atd.), a žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, jež by svědčily tomu, že pracovníci žalovaného těmto povinnostem nedostáli.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) uvedený rozsudek městského soudu napadl řádně podanou kasační stížností. Ve vztahu k otázce podjatosti u pracovníků správního orgánu prvního stupně namítl, že existují i takové případy podjatosti, kdy je podjatost natolik zjevná, že účastníci legitimně očekávají postup podle § 14 odst. 3 správního řádu i bez toho, že by sami museli podjatost namítat, a že v případě, kdy úředník sám svou podjatost neoznámí, mohou toto porušení § 14 odst. 3 správního řádu namítat v odvolání. Ve vztahu k odmítnutí podjatosti u pracovníků žalovaného stěžovatel uvedl, že městský soud pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a zopakoval floskuli o nutnosti prokazování dalších skutečností, které by spočívaly v důvodné obavě z ovlivňování. Právní úprava přitom vylučuje úřední osoby z rozhodování na základě pochybností o nepodjatosti, judikatura ji však dezinterpretuje a požaduje po účastnících řízení, aby namísto odůvodněných obav dokazovali ovlivňování. Úvaha, že zaměstnanci budou nestranně rozhodovat o žádosti svého zaměstnavatele, je naivní. Stěžovatel uváděl konkrétní důvody prokazující oprávněnost jeho obavy z podjatého rozhodování, správní orgány ani městský soud však na ně nereflektovaly. Dle stěžovatele tak judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž městský soud vycházel, v podstatě deroguje právní úpravu k otázkám podjatosti, čímž umožňuje prosazování stavebních záměrů měst či obcí (zde městský okruh) bez ohledu na zákonné požadavky.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti postavil za závěry vyvozené městským soudem z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného si lze jen těžko představit, jaký by byl dopad do přenesené působnosti státní správy, pokud by se měl uplatnit stěžovatelův výklad podjatosti úředníků. V mnoha případech by tak muselo docházet ke změně místní příslušnosti a v řadě věcí by musel rozhodovat sousední věcně

příslušný správní orgán. Stěžovatelem je tak *de facto* napadán celý stávající systém rozhodování v přenesené působnosti státní správy.

II.

Důvody pro postoupení věci rozšířenému senátu

[5] Rozhodující první senát po předběžné poradě dospěl k závěru, že je dán důvod pro předložení věci rozšířenému senátu. Dospěl totiž k názoru, který je odlišný od právního názoru vysloveného v rozsudku 2 As 21/2004 - 67, na jehož odůvodnění odkazuje i městský soud v nyní souzené věci. Tento rozsudek sice řeší otázku podjatosti úředních osob ještě za působnosti „starého“ správního řádu, tj. zákona č. 71/1967 Sb., přičemž jeho závěry již byly prvním senátem zpochybněny a předloženy k posouzení rozšířenému senátu v řízení vedeném pod sp. zn. 1 As 19/2010. Z uvedeného rozsudku však vychází a odkazuje na něj rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 8 As 35/2007 - 92, který řešil principiálně shodnou otázku podjatosti úředních osob za účinnosti „nového“ správního řádu. První senát dále podotýká, že otázku ohledně výkladu § 14 „nového“ správního řádu již rozšířenému senátu předkládal v jiné věci, v níž však rozšířený senát usnesením ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] V rozsudku č. j. 2 As 21/2004 - 67 Nejvyšší správní soud uvedl, že úředníci územních samosprávních celků jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy *de facto* jejich zaměstnavatelů, ale tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna a předpokládána, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to přes pracovní či obdobný vztah k takovému celku jako účastníku řízení. Pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka by byly v takových případech dány, kdyby přistoupila ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. S tímto právním názorem však první senát nesouhlasí.

[7] První senát při formulování svého názoru vycházel z teze, že smyslem právního institutu „vyloučení úřední osoby z rozhodování“ je zamezení podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Posouzení podjatosti by mělo být nazíráno principem, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) je garance toho, aby ve věci rozhodovala nezávislá a nestranná osoba (ať již soudce, či úřední osoba ve správních řízeních). Nestrannost a nezájatost této osoby je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky).

[8] Podle § 14 odst. 1 správního řádu „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na

výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“

[9] S možnou podjatostí zde počítá správní řád v podstatě u jakékoliv úřední osoby, tedy takové, která se aktivně a bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu; výkonem pravomoci je z tohoto pohledu nutno rozumět nejen její podíl na formálním správním řízení, ale i na jednotlivých úkonech, v rámci nichž činí tyto osoby jistá správní uvážení, která se pak promítají v materiální podobě v právní sféře účastníků řízení.

[10] Podmínkou vyloučení z rozhodování je nalezení důvodného předpokladu, že tato osoba může mít pro svůj poměr k věci v širším smyslu zájem na výsledku řízení. Na pojem „poměr k věci v širším smyslu“ však nelze pohlížet ryze subjektivně jako na individuální zájem na výsledku řízení například z důvodu kladných či negativních vztahů úřední osoby s účastníky řízení či z důvodu ekonomické závislosti na některém z účastníků řízení.

[11] Kategorii nestrannosti, která neexistenci poměru k věci předpokládá, je nutno vnímat také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost osoby pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli, tj. účastníkovi řízení, nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že tato osoba určitým, nikoliv nezaujatým poměrem k věci disponuje (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[12] Ústavní soud též vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto. Nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11).

[13] Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu posuzování nestrannosti (ač) soudce, avšak závěry zde vyslovené lze vztáhnout i na posouzení nestrannosti rozhodující úřední osoby. Subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (srov. rozsudek ze dne 22. 4. 1994 ve věci Saraiva de Carvalho vs. Portugalsko, stížnost č. 15651/89, či rozsudek ze dne 20. 5. 1998 ve věci Gautrin a další vs. Francie, stížnosti č. 21257-21260/93).

[14] Judikatura Nejvyššího správního soudu se vyjádřila k otázce podjatosti osob ve zmíněném rozsudku sp. zn. 2 As 21/2004 v době, kdy neexistovala (dnes již existující) konzistentní judikatura Nejvyššího správního soudu řešící otázku podjatosti či vyloučení soudců z rozhodování, pokud by věc měl řešit senát či soudci ve sporu, kde jsou žalovanými jak samotný soud, u něhož soudci působí, popřípadě tak i jeho předseda.

[15] Otázkou vyloučení úředních osob z rozhodování správního orgánu se zabýval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 6 As 24/2007 - 89. Zde soud vyslovil: „*Ve správním soudnictví bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město. Jinak řečeno, pokud by měl Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce přisvědčit, muselo by být podle jeho přesvědčení rozhodnutí orgánu samosprávy motivováno zjevně soukromým zájmem zaměstnavatele. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě není.*“ Uvedl dále, že „...pokud jde o tvrzený osobní vztah pracovníka orgánu územního plánování Krajského úřadu Jihočeského kraje a pracovníka orgánu územního plánování Městského úřadu v Písku, lze předně souhlasit se závěrem krajského soudu, že o stěžovatelově návrhu věcně nerozhodoval. Stěžovatel dále dovozuje, že nepodjatost pracovníka krajského úřadu by mohla být dotčena skutečností, že v minulosti pracoval jako podřízený pracovníka Městského úřadu v Písku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám tento fakt nemůže být oním poměrem k účastníkům řízení, který by zavdával podnět k pochybám o nepodjatosti. Nelze předpokládat, že by pouze na základě skutečnosti, že před určitou dobou byl v současnosti instančně nadřízený funkčně podřízeným v současnosti instančně podřízeného, první druhému nějak stranil. Nenamítá-li stěžovatel jiných vazeb, nelze se domnívat, že by stranil bývalému nadřízenému, u kterého již dlouhou dobu nepracuje, nepodléhá mu organizačně a není na něm finančně či jinak závislý.“ Tento judikát však není bezesbytku vztažitelný na souzenou věc.

[16] K podjatosti úředních osob se vyjadřoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 10. 10. 2007, č. j. 2 As 29/2007 - 74; v něm uvedl, že „*stěžovatel - jako zastupitel - není vůči úředním osobám v poměru nadřízenosti ani podřízenosti, neboť zastupitelstvo, tím méně jeho jednotliví členové, nemohou zasahovat do výkonu přenesené působnosti vykonávané v rámci rozhodování o přestupcích. Pokud jde o účast stěžovatele jako jednoho ze členů zastupitelstva (v případě zastupitelstva města jako jednoho z 29 členů a v případě zastupitelstva kraje jako jednoho z 55 členů) na schvalování rozpočtu města, potažmo kraje, tak ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro vyslovení podjatosti úředních osob. Předně jsou platy úředních osob určeny zvláštním zákonem (zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech) a lze tak hovořit pouze o tzv. pohyblivé složce platu, jako je osobní příplatek či odměna, které mohou být závislé na rozpočtu územního samosprávného celku. Dále se stěžovatel neúčastní přímo na určování výše pohyblivé složky platu pro úřední osoby, nýbrž schválením rozpočtu pouze nepřímou stanovuje možný rámec pro to, aby příslušná osoba [v případě města tajemník, podle § 110 odst. 4 písm. c) a d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, a v případě kraje ředitel krajského úřadu, podle § 69 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích] o výši těchto složek mohla rozhodnout. Je třeba také poukázat na to, že i kdyby byl schválen rozpočet v částce vysoké, neznamená to automaticky, že by úřední osoby obdržely vyšší pohyblivou složku platu. Navíc samotná účast stěžovatele na tomto schvalovacím procesu je poměrně malá (1/29 a 1/55) a nelze tak předpokládat, že by sám o sobě mohl výši rozpočtu výrazněji ovlivnit. Tím méně si lze představit, že by tak činil pouze ve snaze ovlivnit výši platu úředních osob.*“ Ani tento rozsudek není zcela přílehlý na nyní souzenou věc, byť rovněž jako podmínku

pro vyloučení úředních osob z rozhodování ve správním řízení zdůrazňuje závislost mezi osobami která rozhoduje a o níž je rozhodováno.

[17] Jak bylo zmíněno shora, judikatura Nejvyššího správního soudu však dovodila jednoznačné závěry při posouzení nestrannosti soudců, kteří jsou přiděleni k určitému soudu a v rámci správy tohoto soudu jsou ve vztahu rovněž k jeho předsedovi (usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47, a nebo v usnesení ze dne 20. 8. 2009, č. j. Nao 42/2009 - 21). V těchto případech zdejší soud zdůraznil, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu prvního stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt). Soud zde zdůraznil, co je třeba vnímat pod pojmem „poměr k věci“ ve vztahu k posouzení nestrannosti rozhodující osoby.

[18] V posledně zmiňovaném případě Nejvyšší správní soud ve zmíněných souvislostech dovodil, že „v případech, kdy žalovaným je Městský soud v Praze, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout, jsou všichni soudci specializovaných senátů správního soudnictví vyloučeni pro možnou podjatost. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu ‚nemo iudex in causa sua‘, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83). Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci, kdy soudci postupovali podle ustanovení § 8 odst. 3 s. ř. s., byť se subjektivně necítí být podjatí ve vztahu k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, lze mít pochybnost o jejich nepodjatosti, neboť by rozhodovali o věci, v níž jsou žalovanými jak samotný soud, u něhož soudci působí, tak i jeho předseda. K námitce žalobkyně, že soudce by měl být natolik nepředpojatý, aby byl schopen rozhodnout objektivně a nezávisle spor, jehož účastníkem je jiná část téhož soudu, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že soudci jsou profesionálové a subjektivně se v dané věci necítí být podjatí. Nicméně je třeba mít na paměti i objektivní kategorii nestrannosti, tedy vnímat, zda neexistují objektivní okolnosti, které by mohly vést k reálným pochybnostem o tom, že soudce určitý vztah k věci má. Jelikož na straně žalované vystupuje mj. předseda městského soudu, mohla by v daném případě vyvstat objektivní pochybnost, zda jsou soudci téhož soudu skutečně nestranní. Aby byly jakékoli pochybnosti účastníků o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze vyloučeny, Nejvyšší správní soud věc přikázal jinému než místně příslušnému soudu.“

[19] Dle přesvědčení předkládajícího senátu přitom nelze nalézt rozumný důvod, proč by se případné vyloučení z rozhodování úředních osob, jež se účastní rozhodování věci ve správním řízení, nemělo řídit stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování soudních věcí. Vždyť i zde je jedním z předpokladů faktického uplatnění zásady rovnosti účastníků v řízení a spravedlivého rozhodnutí to, že rozhodující osoba by neměla být v žádné závislosti k jednomu z účastníků řízení. Ba dokonce lze argumentovat, že jestliže jsou na soudce kladena tak přísná kritéria při posuzování jejich možné podjatosti, pak tím ostražitěji by měla být vnímána a posuzována tato kritéria pro exekutivní aparát. V jeho případě totiž do značné míry absentují

institucionální záruky chránící nezávislost jednotlivých úředníků, jak je známe u soudců (platové záruky atd.). Dle prvního senátu tak v situaci, kdy by měla úřední osoba rozhodovat věc, která se jí týká potud, že je v určitém stupni objektivní závislosti k účastníkovi řízení, musí nastoupit obdobný mechanismus jako ve zmíněném rozhodování soudů a věc musí být delegována k rozhodnutí jinému správnímu orgánu.

[20] Problematiku vyloučení úředníků obcí (a obdobně i krajů) z projednávání a rozhodování věcí, jež představují rozhodování o právech a povinnostech vlastního územního samosprávného celku, považuje první senát za zásadní i s ohledem na skutečnost, že český zákonodárce zvolil při provádění reformy veřejné správy tzv. spojený model územní veřejné správy. V rámci tohoto modelu vykonávají obce i kraje vedle vlastní působnosti (samosprávy) i působnost přenesenou (státní správu), v důsledku čehož se běžně stávají ve vlastních věcech zároveň navrhovateli (žadatelé) i rozhodujícími vykonateli veřejné správy. V takových momentech pak nelze realisticky očekávat, že úředníkům dotčených územních samosprávných celků se při jejich rozhodování bude dařit důsledně odhlížet od myšlenek na skutečnost, že samosprávné orgány disponují poměrně výraznými pravomocemi, kterými mohou zasahovat do jejich profesního života.

[21] Jednou ze zásad, na nichž je založena úprava obsažená ve správním řádu, je zajištění nestrannosti výkonu veřejné moci. Přitom právě problematika rozhodování úředníků územních samosprávných celků v záležitostech, v nichž má eminentní zájem na výsledku řízení jejich obec (či kraj), vyvolává mnohdy pochyby veřejnosti ohledně nestrannosti a objektivnosti činnosti orgánů veřejné moci. Pouhý odkaz na literu zákona o úřednících územních samosprávných celků, která těmto úředníkům ukládá povinnost jednat a rozhodovat nestranně, dle názoru prvního senátu tyto pochyby nerozptýlí.

[22] Ostatně závěry dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu byly z obdobných důvodů podrobeny kritice také ze strany doktríny. Odkázat lze například na článek S. Kadečky („Je rozhodování obce ve vlastní věci opravdu nepodjaté?“ In: *Právní rozhledy*, č. 13/2005, str. 477-484), podrobně a přesvědčivě vyvracející argumentaci obsaženou v odůvodnění rozsudku č. j. 2 As 21/2004 - 67.

III.

Otázka předložená rozšířenému senátu

[23] První senát dospěl k závěru, že v přezkoumávané věci městský soud nesprávně zodpověděl právní otázku posouzení podjatosti úředních osob; podle názoru prvního senátu závislost na osobě, v jejíž věci úřední osoby rozhodovaly, způsobuje principiálně jejich vyloučení z rozhodování a nutnost postupu dle § 131 odst. 4 správního řádu.

[24] Ze všech shora uvedených důvodů shledává tedy předkládající senát důvod pro judikatorní odklon od rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 8 As 35/2007 - 92, (který vychází a odkazuje na v textu uvedený rozsudek č. j. 2 As 21/2004 - 67) a po poradě předkládá rozšířenému senátu k zodpovězení následující otázku:

Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku, v němž jsou zařazeni jeho zaměstnanci, jako správní orgán o věci v řízení, jehož účastníkem je tento územní samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení, lze vyloučit pochybnosti o nepodjatosti těchto zaměstnanců pro poměr k věci vylučující je ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohli výsledek řízení ovlivnit ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu?

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Miluše Došková, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín a JUDr. Marie Turková. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců v propadné lhůtě jednoho týdne ode dne kdy zjistí důvod podjatosti (§ 8 odst. 1 s. ř. s.). Účastníci se dále mohou ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení vyjádřit k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu